

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců JUDr. Faisala Husseiniho, Ph.D., a JUDr. Mariana Kokeše, Ph.D., ve věci

žalobce: **A. Č.**
zastoupený advokátem Mgr. Václavem Voříškem
sídlem Pod kaštany 245/10, 160 00 Praha

proti
žalovanému: **Magistrát města Zlína**
sídlem náměstí Míru 12, 760 01 Zlín

o žalobě proti nezákonnému zásahu žalovaného spočívajícímu v evidenci údajného přestupku žalobce ze dne 9. 4. 2020 a za něj uložených sankcí, tj. zákazu řízení motorových vozidel na 6 měsíců od 27. 5. 2020 do 27. 11. 2020 a pokuty 5 000 Kč, na základě příkazu s chybně vyznačenou doložkou právní moci ke dni 27. 5. 2020,

takto:

- I. Zásah žalovaného, spočívající v evidenci údajného přestupku žalobce ze dne 9. 4. 2020 a za něj uložených sankcí, tj. zákazu řízení motorových vozidel na 6 měsíců od 27. 5. 2020 do 27. 11. 2020 a pokuty 5 000 Kč, na základě příkazu s chybně vyznačenou doložkou právní moci ke dni 27. 5. 2020 byl, **nezákonný**.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 8 800 Kč, a to k rukám jeho advokáta Mgr. Václava Voříška do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a obsah žaloby

1. Žalobou doručenou Krajskému soudu v Brně dne 14. 7. 2020 se žalobce domáhal ochrany před trvajícím nezákonným zásahem žalovaného. Dle žaloby měl žalovaný evidovat údajný přestupek žalobce ze dne 9. 4. 2020 a za něj uložené sankce, tj. zákaz řízení motorových vozidel na 6 měsíců od 27. 5. 2020 do 27. 11. 2020 a pokutu 5 000 Kč, provedené na základě příkazu Městského úřadu Vyškov ze dne 11. 5. 2020, č. j. MV 33464/2020 OD/3 Ja, s chybně vyznačenou doložkou právní moci ke dni 27. 5. 2020.
2. Žalobce uvedl, že byl neprávem nucen strpět, že o něm veřejná správa uchovává v registru řidičů nepravdivé údaje, neboť příkaz Městského úřadu ve Vyškově ze dne 11. 5. 2020, č. j. MV 33464/2020 OD/3 Ja (dále jen „příkaz“), do dne podání žaloby nenabyl právní moci, protože byl zrušen včasným a řádným odporem žalobce podaným dne 19. 5. 2020, kdy žalobce podal odpor prostřednictvím svého zmocněnce, pana P. K., a to cestou jeho datové schránky X.
3. Dle žalobce je tak nutné vycházet z toho, že se předmětného přestupku nedopustil, neboť tak stanoví ústavní zásada presumpce neviny (dle čl. 40 odst. 2 Listiny základních práv a svobod). Žalobce má tak za to, že evidence údajného přestupku v registru řidičů je nejen nezákonná, ale současně i protiústavní, protože veřejná moc na žalobce hledí jako na pravomocně odsouzeného pachatele, navíc se zákazem řízení motorových vozidel, byť žalobce uznán vinným v dané věci dosud nebyl. Podle názoru žalobce došlo též k porušení zásady přesnosti podle čl. 5 odst. 1 písm. d) nařízení GDPR.
4. Žalobce tvrdí, že jej poškozují samotný fakt, že o něm veřejná moc v informačním systému veřejné správy tvrdí, že se dopustil údajného přestupku, a že mu za něj byl mj. uložen zákaz řízení motorových vozidel, ačkoliv příkaz nenabyl právní moci a ani již nikdy nenabude, protože byl podaným odporem zrušen. Žalobcova uvádí, že byla zasažena jeho důvěra v právo tím, že správní orgány nepřihlíží k podanému odporu a bez váhání vůči žalobci vykonávají nevykonatelné rozhodnutí, resp. na něj hledí jako na pachatele, přestože žalobce nebyl z předmětného přestupku pravomocně uznán vinným. Dále žalobce podotýká, že navíc nemůže fakticky řídit motorová vozidla, neboť byť mu nebyl pravomocně vysloven zákaz řízení, v případě policejní kontroly bude policie přihlížet k záznamu v kartě řidiče, jejíž správnost presumuje, a žalobci tak neumožní pokračovat v jízdě, navíc jej obviní z trestného činu maření výkonu úředního rozhodnutí.
5. Žalobce zastává názor, že postupuje racionálně a ospravedlnitelně, pokud se proti evidenci nesprávných údajů v informačním systému veřejné správy brání žalobou, neboť mu touto nesprávnou evidencí vzniká újma. Žalobce dále dodává, že újma mu vzniká zejména z toho důvodu, že z opatrnosti neřídí motorová vozidla, protože pokud by byl podroben silniční kontrole, policisté by na něj nepochybně nahlíželi jako na osobu, která řídí, přestože má pravomocný zákaz řízení motorových vozidel (neboť to vyplývá z registru řidičů, jehož záznamy jsou nadány presumpcí správnosti), a tedy se dopouští trestného činu maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázaní nebo obdobného přestupku. Dále žalobce uvádí, že by mu hrozilo zadržení řidičského průkazu, nebo též zadržení a převezení na policejní služebnu. Žalobce má tedy za zřejmé, že evidování specifikovaných nesprávných informací v registru řidičů mu vážně komplikuje běžný způsob života.

6. Žalobce tedy uvedl, že nezákonný zásah spatřuje v evidování nepřesných či nepravdivých údajů v registru řidičů, což vyplývá i z ustálené rozhodovací praxe. Pro podporu svého tvrzení odkázal žalobce na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2015, č. j. 1 As 151/2014-23, rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 4. 9. 2018, č. j. 11 A 80/2018-22, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 8. 2018, č. j. 1 As 68/2018-26, a rozsudek Krajského soudu v Brně (zdejšího soudu) ze dne 13. 3. 2018, č. j. 29 A 117/116-114 (všechna zde uvedená rozhodnutí správních soudů jsou dostupná na www.nssoud.cz).
7. Žalobce poznamenává, že je zcela bez relevance to, že na příkazu je vyznačena doložka právní moci, které svědčí tzv. presumpce správnosti. Jak totiž plyne z významu tohoto pojmu, presumpce je pouze předpokladem, jehož správnost může žalobce vyvrátit (srov. usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 30. 5. 2018, č. j. 45 A 99/2017-48). Pokud by byla doložka právní moci nevyvratitelná, jednalo by se o fikci správnosti, kterou však zákonodárce nestanovil. Správnost doložky byla vyvrácena přiloženým rozhodnutím krajského úřadu. Žalobce pro úplnost uvádí, že proti samotné doložce právní moci se bránit nelze (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 2. 2018, č. j. 2 As 141/2015-37).
8. Žalobce dále uvedl, že žaloba je podle § 85 s. ř. s. přípustná, neboť žalobce nemá jiný prostředek právní ochrany či nápravy, než právě podání žaloby proti nezákonnému zásahu podle § 82 s. ř. s. (Obdobně srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2015, č. j. 1 As 151/2014-23: *„Stěžovatel se navíc proti namítanému nezákonnému zásahu žalovaného mohl rovnou bránit podáním žaloby k městskému soudu, nemusel se nejprve na žalovaného obracet s požadavkem na výmaz záznamů z registru řidiče. Jak ostatně ve svém vyjádření připouští i žalovaný, právní řád v tomto případě objektivně neposkytuje jiné právní prostředky nápravy. Žaloba stěžovatele proto byla podle § 85 s. ř. s. přípustná (k podmínkám přípustnosti žaloby podle § 85 s. ř. s. blíže viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 1. 2005, č. j. 1 Afs 16/2004 - 90; či rozsudek ze dne 16. 11. 2010, č. j. 9 Aps 5/2010 - 81). Stěžovateli proto nelze přičítat k tíži, že se na žalovaného se svou neformální žádostí obrátil.“*)
9. Žaloba byla dle žalobce také včasná, neboť nezákonný zásah – tj. evidence údajného přestupku v registru řidičů – v době podání žaloby trval. Žalobce opět odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2015, č. j. 1 As 151/2014-23.
10. Žalobce dodal, že byl Městským úřadem Vyškov dne 24. 6. 2020 vyrozuměn, že příkaz nabyl právní moci dne 27. 5. 2020, neboť dle Městského úřadu Vyškov byl žalobce přípisem ze dne 2. 6. 2020 vyzván k doplnění podání odporu o plnou moc, přičemž plná moc nebyla ve stanovené lhůtě úřadu předložena. K tomu žalobce dodává, že sice k prvotnímu podání odporu nebyla přiložena plná moc, prokazující oprávnění zástupce k zastoupení žalobce, nicméně byla plná moc neprodleně, dne 25. 5. 2020, ze strany zástupce žalobce správnímu orgánu doplněna, tedy byla doplněna dokonce dříve, než vůbec počala plynout lhůta k jejímu předložení stanovená správním orgánem. Žalobce tedy vadu podání odstranil ve stanovené lhůtě, resp. dříve než začala plynout lhůta k jejímu odstranění.
11. Žalobce shrnul, že vzhledem k tomu, že příkaz nikdy nenabyl právní moci, nebyl žalovaný oprávněn v kartě řidiče provést záznam o uložené pokutě a zákazu činnosti. A protože tak žalovaný učinil, je takový záznam nezákonný.
12. Žalobce zároveň podotýká, že rozumí, že je žalovaný v situaci poněkud „nevinně“, nicméně nese objektivní odpovědnost za správnost záznamu v evidenci, kterou vede.

13. Současně žalobce spolu s právním zástupcem vyslovili nesouhlas s tím, aby byly jejich osobní údaje zveřejňovány na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu, a vyjádřili požadavek na naprostou anonymizaci rozhodnutí ve věci.

II. Vyjádření žalovaného

14. Žalovaný uvedl, že je odpovědný za vedení registru řidičů a za správnost údajů zaznamenaných v této evidenci. A registr řidičů obsahuje podle § 17 odst. 2 písm. k) vyhlášky Ministerstva dopravy č. 31/2001 Sb., o řidičských průkazech a o registru řidičů (dále jen vyhláška č. 31/2001 Sb.) „údaje o zákazech činnosti spočívajících v zákazu řízení motorových vozidel uložených soudem za spáchané trestné činy nebo správním orgánem za spáchané přestupky“.
15. Žalovaný dále uvedl, že dne 24. 6. 2020 přijal oznámení o ukončení správního řízení o přestupku žalobce s tím, že přílohou tohoto oznámení byl příkaz vydaný pod č. j. MV 33464/202 OD/3 Ja Městským úřadem ve Vyškově. Dle tohoto příkazu se měl žalobce dopustit přestupku ve smyslu ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích v účinném znění (dále jen „zákon o silničním provozu“), a za přestupek mu byl uložen správní trest pokuty ve výši 5 000 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel v délce trvání 6 měsíců ode dne nabytí právní moci rozhodnutí.
16. Příkaz byl opatřen doložkou nabytí právní moci a vykonatelnosti, a byl určen pro zaevidování do evidenční karty řidiče.
17. Žalovaný dodal, že postupoval tak, že v souladu s ustanovením § 123b odst. zákona o silničním provozu provedl záznam v registru řidičů ke dni nabytí právní moci rozhodnutí, tj. příkazu, o uložení správního trestu za přestupek, a to nejpozději do 5 pracovních dnů ode dne, kdy mu bylo doručeno.
18. Ve vazbě na uložení správního trestu zákazu činnosti vyzval dne 30. 6. 2020 žalovaný žalobce k odevzdání řidičského průkazu. Tato výzva byla žalobci doručena dne 2. 7. 2020.
19. Žalovaný dále uvádí, že mu byla dne 10. 7. 2020 doručena zpráva od Městského úřadu Vyškov, který vydal příkaz, se sdělením, že proti příkazu byl podán řádný odpor a příkaz tedy nenabyl právní moci, což je překážkou pro jeho zaevidování v evidenční kartě řidiče. Dokument byl doručen žalovanému dne 10. 7. 2020 a zaevidován do spisové služby v čase 12:36 hodin a konkrétní pracovníci registru řidičů byl přidělen téhož dne v čase 13:59 hodin. Vzhledem k tomu, že se jednalo o poslední pracovní den před dny pracovního volna, kdy pracovní doba končí v 14:00 hodin, dokument byl v dispoziční sféře pracovnice registru řidičů dne 13. 7. 2020, kdy byla také změna v evidenční kartě řidiče provedena - údaj o pravomocném rozhodnutí a uloženém správním trestu byl vymazán.
20. Žalovaný uvedl, že ověřil, že Městský úřad Vyškov sdělil ještě ke dni 10. 7. 2020 zmocněnci žalobce informaci o tom, že byl dán podnět k vymazání nesprávného údaje z evidenční karty řidiče. Dokument s tímto obsahem byl doručen ke dni 14. 7. 2020.
21. Žalovaný dodal, že dne 25. 8. 2020 navíc ještě vyrozuměl žalobce o tom, že s ohledem k vymazání údaje z registru řidičů, se stala bezpředmětnou výzva k odevzdání řidičského průkazu.
22. Žalovaný shrnul, že ode dne 13. 7. 2020, tedy dne, kdy bylo v jeho možnostech provést změnu údajů v evidenční kartě řidiče, nevede o osobě žalobce žádné nesprávné či

nepravdivé údaje. Žalovaný však namítá, že je zodpovědný za provedené změny v registru řidičů, ovšem toliko ve vazbě na to, aby řádně a včasně zaevidoval údaje, které mu byly sděleny, případně odstranil pochybnosti, které mu důvodně v souvislosti s těmito úkony vyvstaly. Žalovaný zastává názor, že odpovědnost správního orgánu za správnost listin, dokumentů a doložek nabytí právní moci, jakožto podkladů, které jsou zaslány pro zaevidování do karty řidičů, nese oznamovatel, neboť by bylo v rozporu se zásadou efektivit, aby registr ověřoval, zda skutečně konkrétní rozhodnutí „nabylo právní moci“ a správnost souvisejících okolností řízení, které pravomocnému rozhodnutí předcházely.

23. Žalovaný konstatoval, že ode dne 14. 7. 2020 věděl žalobce, že byl dán podnět k výmazu údaje, a ode dne 13. 7. 2020 tento údaj fakticky evidován nebyl. Přičemž fakt, že žalobce o této skutečnosti věděl, dal jednoznačně najevo tím, že neodevzdal řidičský průkaz, ačkoliv k tomu byl vyzván dne 2. 7. 2020.
24. Žalovaný z údajů v evidenční kartě nezjistil, že by v době nedůvodně provedeného záznamu o přestupku byl žalobce zastaven při silniční kontrole policisty a byl v důsledku řízení a souvisejícího záznamu nedůvodně podezřelý z protiprávního jednání. Žalovaný nezjistil, že by v době evidence nesprávného údaje byl vydán výpis z údajů z evidenční karty řidiče.
25. Žalovaný upozornil, že pokud si žalobce nebyl jist tím, zda korekce záznamu byla provedena, mohl si zjistit skutečnosti na základě žádosti o výpis z evidenční karty řidiče a mohl také kontaktovat registr řidičů a požádat o vysvětlení situace.
26. Žalovaný si je vědom toho, že obecní úřad obce s rozšířenou působností, který vede registr řidičů, je správním orgánem odpovědným za zásah do práv osoby, k níž jsou či byly v tomto registru vedeny nesprávné údaje. Je odpovědný za vedení registru řidičů a za správnost údajů zaznamenaných v této evidenci i v případech, kdy rozhodnutí, na jejichž základě byly tyto záznamy učiněny, byla zrušena. Nicméně v dané situaci má žalovaný za to, že fakticky k negativnímu zásahu do práv žalobce nedošlo, neboť žalobce ani neodevzdal řidičský průkaz po zaslání výzvě, ani nebyl v době provedeného nesprávného záznamu zastaven policií a nebyl v důsledku zaevidování zákazu řízení motorových vozidel podezřelý v souvislosti se záznamem z jiného protiprávního jednání, ani mu či jinému oprávněnému subjektu nebyl poskytnut výpis z evidenční karty řidiče s nesprávně uvedeným záznamem.

III. Obsah správního spisu

27. Ze správního spisu žalovaného vyplynulo, že dne 26. 6. 2020 bylo žalovanému doručeno v souladu s § 120 odst. 2 a § 128 odst. 2 zákona o silničním provozu hlášení o konečném šetření přestupku Městského úřadu Vyškově spolu s rozhodnutím o přestupku, příkazem s vyznačeným datem právní moci 27. 5. 2020. Žalobce byl dle tohoto rozhodnutí vinen ze spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2. zákona o silničním provozu, tím, že porušil povinnost stanovenou ustanovením § 18 odst. 3 zákona o silničním provozu. Za spáchaný přestupek byla žalobci uložena pokuta v částce 5 000 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 6 měsíců ode dne nabytí právní moci rozhodnutí.
28. Správní spis dále obsahuje oznámení Městského úřadu ve Vyškově doručené dne 10. 7. 2020 o zjištění, že příkaz není pravomocný, a žádost o vymazání zápisu z registru řidičů.

Toto oznámení bylo doručeno dle doručky, která je součástí správního spisu, dne 10. 7. 2020 rovněž zmocněnci žalobce a vyzvednuto dne 14. 7. 2020.

29. Obsahem spisu je rovněž plná moc zmocněnce žalobce P. K. ze dne 19. 5. 2020, podaná dle průvodky dne 25. 5. 2020 datovou zprávou Městskému úřadu ve Vyškově.
30. Dne 30. 6. 2020 byla žalovaným žalobci zaslána výzva k odevzdání řidičského průkazu, která byla dle doručky žalobci doručena 2. 7. 2020.
31. Dne 25. 8. 2020 zaslala pracovnice žalovaného žalobci vyrozumění o tom, že správní orgán dne 13. 7. 2020 sjednal nápravu a nesprávné údaje z registru řidičů vymazal, a že se výzva k vydání řidičského průkazu stala bezpředmětnou.

IV. Posouzení věci soudem

32. Zdejší soud se v mezích žalobních bodů zabýval tím, zda lze na základě zjištěného skutkového stavu dospět k závěru o nezákonnosti zásahu žalovaného, přičemž shledal, že **žaloba je důvodná.**
33. Předmětem podané žaloby určil žalobce zásah žalovaného spočívající v evidenci údajného přestupku žalobce ze dne 9. 4. 2020 a za něj uložené sankce, tj. zákaz řízení motorových vozidel na 6 měsíců od 27. 5. 2020 do 27. 11. 2020 a pokuty 5 000 Kč, provedený na základě příkazu Městského úřadu Vyškov ze dne 11. 5. 2020, č. j. MV 33464/2020 OD/3, s chybně vyznačenou doložkou právní moci ke dni 27. 5. 2020.
34. Soud se nejdříve zabýval splněním podmínek řízení.
35. Podle § 82 s. ř. s. „[k]aždý, kdo tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením (dále jen "zásah") správního orgánu, který není rozhodnutím, a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo, může se žalobou u soudu domáhat ochrany proti němu nebo určení toho, že zásah byl nezákonný.“
36. Žalovaným je podle § 83 s. ř. s. správní orgán, který podle žalobního tvrzení provedl zásah; jde-li o zásah ozbrojených sil, veřejného ozbrojeného sboru, ozbrojeného bezpečnostního sboru nebo jiného obdobného sboru, který není správním orgánem, anebo příslušníka takového sboru, je žalovaným správní orgán, který takový sbor řídí nebo jemuž je takový sbor podřízen, a u obecní policie obec.
37. Podle § 84 odst. 1 s. ř. s. musí být žaloba podána do dvou měsíců ode dne, kdy se žalobce dozvěděl o nezákonném zásahu. Nejpozději lze žalobu podat do dvou let od okamžiku, kdy k zásahu došlo.
38. Zákon pojem nezákonného zásahu, pokynu nebo donucení blíže nedefinuje. Jde o vcelku různorodou skupinu úkonů, které nenaplnují znaky rozhodnutí, a přesto jsou způsobilé zasáhnout do právní sféry konkrétních jedinců, přímo je zkrátit na právech (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 7. 2007, č. j. 2 Aps 1/2007-58). Musí se jednat o opatření, které je závazné a lze jej vynutit (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 5. 2008, č. j. 2 Aps 3/2007-91, publikovaný pod č. 2199/2011 Sb. NSS).
39. Ochrana podle § 82 a násl. s. ř. s. je přitom důvodná tehdy, jsou-li kumulativně splněny podmínky plynoucí z těchto ustanovení. Není-li tedy byt' jen jediná ze zákonných podmínek splněna, nelze ochranu před zásahem správního orgánu poskytnout (viz zejména rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 3. 2005, č. j. 2 Aps 1/2005-65,

publikovaný pod č. 603/2005 Sb. NSS, dále též rozsudek téhož soudu ze dne 9. 1. 2013, č. j. 1 Aps 10/2012-20).

40. Jak plyne z výše uvedeného, o zásah ve smyslu § 82 s. ř. s. se v první řadě jedná pouze za předpokladu, že v žalobě tvrzeným jednáním by žalobce mohl alespoň potenciálně být přímo zkrácen na svých právech. To konkrétně znamená, že mezi napadeným zásahem a tvrzeným porušením práv musí existovat bezprostřední vztah (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2007, č. j. 2 Aps 1/2006-80, publikovaný pod č. 1176/2007 Sb. NSS, a ze dne 17. 7. 2007, č. j. 2 Aps 1/2007-58).
41. Aktivní legitimace v řízení o žalobě ve smyslu § 82 s. ř. s. tedy svědčí každému, kdo tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech zásahem správního orgánu. Určující skutečností pro vyslovení závěru o existenci aktivní legitimace na straně žalobce je tedy tvrzení přímého zkrácení na právech zásahem správního orgánu, nikoli skutečnost, že k přímému zásahu do práv žalobce doopravdy došlo (to je již otázkou pro posouzení žaloby ve věci samé). Přímé zkrácení na svých právech konkretizovanými postupy žalovaného – zaevidování nesprávných údajů v registru řidičů – je ze strany žalobce tvrzeno a je jím argumentováno. Tato podmínka řízení je tedy splněna.
42. Pokud jde o legitimaci pasivní, žalovaným je správní orgán, který podle žalobního tvrzení provedl zásah. Zde je nepochybně správním orgánem žalovaný; tvrzený zásah spočívá v evidenci nesprávných údajů v registru řidičů, který provedl žalovaný, i když tak učinil na základě nesprávných údajů od jiného správního orgánu. Spornou není ani skutečnost, že jde o správní orgán. I tato podmínka řízení je tedy splněna.
43. Žaloba dne 12. 7. 2020 byla u soudu podána dne 13. 7. 2020. Jelikož zásah spočívající v evidenci nesprávných údajů trval až do dne 13. 7. 2020, byla podána včas (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2015, č. j. 1 As 151/2014-23).
44. Rovněž není dána nepřipustnost žaloby dle § 85 s. ř. s. v tom smyslu, že by se žalobce mohl ochrany nebo nápravy domáhat jinými právními prostředky a přitom žalobce tuto možnost nevyužil. Zároveň jelikož zásah již byl odstraněn a žalobce se domáhá pouze určení nezákonnosti zásahu; jak uvádí i odborná literatura, „[v] takovém případě právní úprava umožňuje „přímé“ podání tzv. určovací zásahové žaloby“ (viz Potěšil, L. in: Potěšil, L, Šimíček, V. a kol. Soudní řád správní. Komentář. Praha: Leges, 2014, s. 802).
45. Co se týká napadeného aktu žalovaného, byla jeho povaha, jakožto nezákonného zásahu, již vymezena judikaturou správních soudů. Dle Nejvyššího správního soudu, lze běžně za zásah považovat i záznamy a údaje vedené v určité veřejnoprávní evidenci (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 6. 2013, č. j. 6 Aps 1/2013-51). Správní orgán se tak může dopouštět nezákonného zásahu prostřednictvím evidenčního záznamu v registru řidičů (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2015, č. j. 1 As 151/2014-23).
46. Ustanovení § 150 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád praví, že „[p]roti příkazu může ten, jemuž se povinnost ukládá, podat odpor ve lhůtě 8 dnů ode dne oznámení příkazu. Podáním odporu se příkaz ruší a řízení pokračuje; to neplatí, byl-li podán nepřipustný nebo opožděný odpor. Správní orgán vyrozumí podatele o podání nepřipustného nebo opožděného odporu. Lhůty pro vydání rozhodnutí začínají znovu běžet dnem podání odporu. Zpětvzetí odporu není přípustné. Odpor se podává u správního orgánu, který příkaz vydal. Příkaz, proti němuž nebyl podán odpor, se stává pravomocným a vykonatelným rozhodnutím.“

47. Dle ustanovení § 17 odst. 2 písm. k) vyhlášky č. 31/2001 Sb. evidenční karta řidiče obsahuje „údaje o zákazech činnosti spočívajících v zákazu řízení motorových vozidel uložených soudem za spáchané trestné činy nebo správním orgánem za spáchané přestupky“.
48. Dále dle ustanovení § 123b odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu „[z]áznam v registru řidičů provede příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností ke dni nabytí právní moci rozhodnutí o uložení správního trestu za přestupek nebo za jednání vojáka označené za přestupek ve zvláštním právním předpise, rozhodnutí o uložení kázeňského trestu za jednání mající znaky přestupku anebo rozhodnutí, kterým se ukládá trest za trestný čin, nebo ke dni nabytí právní moci rozhodnutí o podmíněném odložení podání návrhu na potrestání nebo podmíněném zastavení trestního stíhání, a to nejpozději do 5 pracovních dnů ode dne, kdy mu bylo doručeno rozhodnutí o uložení správního trestu za přestupek nebo za jednání vojáka označené za přestupek ve zvláštním právním předpise anebo rozhodnutí o uložení kázeňského trestu za jednání mající znaky přestupku.“
49. Soud vyšel z následujících skutkových okolností: Dne 11. 5. 2020 byl vydán Městským úřadem Vyškov příkaz, kterým byl žalobce shledán vinným z přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona o silničním provozu. Proti příkazu podal žalobce prostřednictvím svého zmocněnce dne 19. 5. 2020 odpor. K podanému odporu však nebyla přiložena plná moc zmocněnce. Zmocněnec žalobce zaslal plnou moc datovou zprávou dne 25. 5. 2020, ovšem správní orgán ji nesprávně přidělil na jiné oddělení úřadu. Dne 24. 6. 2020 bylo zasláno žalovanému hlášení o konečném šetření přestupku, na jehož základě provedl žalovaný zápis o přestupku a uložených správních trestech – pokuty 5 000 Kč a zákazu řízení motorových vozidel v délce trvání 6 měsíců od 27. 5. 2020 do 27. 11. 2020. Dne 10. 7. 2020 byl žalovaný vyrozuměn Městským úřadem ve Vyškově, že došlo z jeho strany k pochybení, a totiž, že odpor proti jeho rozhodnutí byl podán řádně, tudíž nemohlo dojít k nabytí právní moci příkazu. Téhož dne, tedy 10. 7. 2020, byl vyrozuměn i zmocněnec žalobce o tom, že byl dán podnět k výmazu nesprávných údajů. Dne 13. 7. 2020 žalovaný vymazal nesprávné údaje v registru řidičů.
50. Aby bylo možné považovat zásah za nezákonný, musí krom výše zmíněných kritérií rovněž negativně ovlivňovat právní postavení žalobce. Za nezákonný zásah totiž není možné považovat bez dalšího jakékoliv nezákonné jednání správního orgánu - viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 7. 2019, č. j. 9 As 138/2019-35. Nejvyšší správní soud v uvedeném rozsudku dovodil, že „vzhledem ke všem okolnostem případu se tento postup žalovaného sice týkal stěžovatele, nicméně do jeho právní sféry zasahoval v tak nepatrné intenzitě, že nelze vůbec hovořit o zásahu do jeho veřejných subjektivních práv“. Z uvedeného vyplývá, že aby byl zásah nezákonný, musí dosahovat jisté intenzity. Ke zvážení míry intenzity je podstatné zvážení všech individuálních okolností případu.
51. K posouzení intenzity zásahu je nejprve nutné vzít v úvahu délku jeho trvání. Záznam údajného přestupku žalobce ze dne 9. 4. 2020 a za něj uložené sankce, tj. zákazu řízení motorových vozidel na 6 měsíců od 27. 5. 2020 do 27. 11. 2020 a pokuty 5 000 Kč žalovaný provedl ke dni nabytí právní moci rozhodnutí, v tomto případě domnělého nabytí právní moci, tedy ke dni 27. 5. 2020. Reálně ovšem tento zápis do registru řidičů žalovaný provedl až po doručení oznámení o ukončení správního řízení, tedy nejdříve dne 24. 6. 2020.
52. Z uvedeného vyplývá, že nezákonný zásah trval nejdéle od 24. 6. 2020 do 13. 7. 2020. Skutečnost, že údaje o přestupku a uložených správních trestů byly vyznačeny zpětně

k datu 27. 5. 2020, je pro věc nerozhodná, jelikož postavení žalobce mohl záznam z logiky věci ovlivňovat jen a pouze po dobu nesprávného vyznačení (srov. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2020, č. j. 3 As 39/2018-42). Žalobcovo „znejistění“ právního postavení mohlo trvat ode dne 24. 6. 2020, kdy bylo žalobci, respektive jeho zmocněnci, zasláno sdělení od Městského úřadu Vyškov o tom, že příkaz nabyl právní moci, jelikož správnímu orgánu nebylo doručeno doplnění podání odporu o plnou moc zmocněnce.

53. Soud souhlasí s tvrzením žalobce, že v případě, že nemůže fakticky řídit, tak mu to komplikuje běžný způsob života. Pokud žalobce, byť z pouhé opatrnosti, nemohl řídit automobil, aby se nevystavil nebezpečí, že v případě policejní kontroly bude policie přihlížet k záznamu v kartě řidiče, jejíž správnost presumuje, a žalobci tak neumožní pokračovat v jízdě (navíc by mohl být podezřelý z trestného činu maření výkonu úředního rozhodnutí), jde o zásah do právní sféry žalobce.
54. Ačkoliv tento zásah trval jen v době od provedení zápisu v registru řidičů, tedy nejdříve od 24. 6. 2020, do vymazání nesprávných údajů dne 13. 7. 2020, jde o podstatně delší dobu (trojnásobnou) než například v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2020, č. j. 3 As 39/2018-42, přičemž Ústavní soud v nálezu ze dne 15. 5. 2018, sp. zn. II. ÚS 635/10 (dostupný na <http://nalus.usoud.cz>) dovodil, že „čím je zásah delší, tím se zvyšuje jeho intenzita.“
55. Ve zmiňovaném rozhodnutí ze dne 31. 7. 2020, č. j. 3 As 39/2018-42, Nejvyšší správní soud konstatoval, že „[z] hlediska hlavní právní myšlenky citovaného rozsudku, tj. že nezákonným zásahem ve smyslu § 82 s. ř. s. není bez dalšího jakékoliv chybné jednání správního orgánu, však považuje Nejvyšší správní soud za podstatné to, zda individuální okolnosti případu umožňují i v nyní vedeném řízení učinit závěr, že dotčení právní sféry žalobce bylo natolik nepatrné, že jej nelze označit za „zásah“ do jeho veřejných subjektivních práv, jenž by si zasluhoval ochranu žalobou podle § 82 s. ř. s. Nejvyšší správní soud má za to, že tomu tak je, přičemž takové okolnosti spatřuje ve smyslu shora řečeného jednak ve velmi krátké době trvání blokace (1 týden), mající nadto za důsledek v zásadě toliko „znejistění“ právního a faktického postavení žalobce coby řidiče, potažmo též zadržení jeho řidičského průkazu (viz výše), které však rovněž trvalo pouze po velmi omezený časový úsek, a konečně v nestandardním postupu žalobce při podávání námitky dle § 123f silničního zákona, jímž přispěl ke vzniku administrativní chyby na straně stěžovatele.“. Dále dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 7. 2019, č. j. 9 As 138/2019-35, je třeba „zohlednit také postoj samotného stěžovatele (v tomto případě žalobce) před podáním zásahové žaloby.“. Tedy nejenže je v nyní posuzovaném případě doba trvání zásahu delší, ale zároveň žalobce svým jednáním nijak nepřispěl k jemu nepříznivé situaci. Soud má proto za to, že již dána taková intenzita zásahu, která si zasluhuje ochranu žalobou dle § 82 s. ř. s.
56. K argumentaci žalobce, že došlo k porušení zásady presumpce neviny, soud dodává, že ze samotného porušení této zásady nelze vyvozovat závěr o nezákonnosti zásahu, a to zejména v případě, kdy není rozhodováno o vině a trestu. V tomto ohledu lze přisvědčit námitkám žalovaného, že žalobce nebyl v době provedeného nesprávného záznamu zastaven policií a nebyl v důsledku zaevidování zákazu řízení motorových vozidel podezřelý v souvislosti se záznamem z jiného protiprávního jednání, ani mu či jinému oprávněnému subjektu nebyl poskytnut výpis z evidenční karty řidiče s nesprávně uvedeným záznamem, tudíž zásah zůstal pouze v hypotetické rovině. Žalobce dále uvedl, že byla porušena zásada přesnosti dle čl. 5 odst. 1 písm. d) nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/679, obecné nařízení o ochraně osobních údajů; ta

v posuzovaném případě porušena nebyla, jelikož žalovaný v souladu s citovaným ustanovením opravil zaevidované nepřesnosti bezodkladně, přesněji jakmile to bylo fakticky možné.

57. Co se týče žalobcovy argumentu, že došlo k zásahu do jeho právní sféry tím, že došlo k zasažení žalobcovy důvěry v právo, tak soud dodává, že v takovém případě nejde o zásah do veřejných subjektivních práv žalobce. Soud si uvědomuje, že důvěra v rozhodování orgánů veřejné moci patří mezi základní mimoprávní atributy právního státu. Ovšem pokud dojde k chybě ze strany správního orgánu, a ten ji bezodkladně napraví a zdůvodní své pochybení, pak má soud za to, že k narušení důvěry v právo mohlo dojít jen v minimální míře.
58. Žalovaný namítal, že je zodpovědný pouze za provedení změn v registru řidičů, tedy aby řádně a včasné zaevidoval požadované údaje, ale za správnost podkladů nese odpovědnost oznamovatel. Soud dodává, že tuto svou námitku žalovaný dále ve vyjádření k žalobě popírá, když uvádí, že si je vědom, že je odpovědný za zásah do práv osoby, k níž jsou či byly v registru řidičů vedeny nesprávné údaje, je odpovědný za vedení registru řidičů a za správnost údajů zaznamenaných v této evidenci i v případech, kdy rozhodnutí, na jejichž základě byly tyto záznamy učiněny, byla zrušena. Soud sice souhlasí s námitkou žalovaného, že v dané situaci fakticky k následnému negativnímu zásahu do práv žalobce nedošlo, neboť žalobce ani neodevzdal řidičský průkaz po zaslané výzvě, ani nebyl v době provedení nesprávného záznamu zastaven policií a nebyl v důsledku zaevidování zákazu řízení motorových vozidel podezřelý v souvislosti se záznamem z jiného protiprávního jednání, ani mu či jinému oprávněnému subjektu nebyl poskytnut výpis z evidenční karty řidiče s nesprávně uvedeným záznamem, ale vzhledem k opatrnosti žalobce a délce trvání chybného zápisu, došlo k zasažení žalobcových veřejných subjektivních práv. Fakticky totiž byl žalobce omezen na svém právu řídit motorové vozidlo (dle svého tvrzení z opatrnosti motorová vozidla v mezidobí neřídil). Soud přitom nepokládá za korektní „vyžadovat“ po osobách v podobné situaci, aby řídily a následně byly kupř. kontrolovány Policií ČR, a to v tom smyslu, že např. jen v důsledku toho (a případného negativního efektu na svoji osobu v důsledku této skutečnosti) mohou být úspěšné se svou zásahovou žalobou. Takový postup by vedl k tomu, že naopak osoba, která se v podobném případě „sebeomezí“, musí po určitou dobu strpět omezení svých práv, aniž by se mohla úspěšně domáhat soudní ochrany. Nelze totiž vycházet z toho, že by byla např. v „operativních“ podmínkách silniční kontroly prováděné Policií ČR s to vyvrátit správnost evidovaného údaje, z něhož naopak Policie ČR při své operativní činnosti vychází (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2020, č. j. 3 As 39/2018-42).
59. S ohledem na výše uvedené se tak krajský soud domnívá, že byly naplněny všechny definiční znaky nezákonného zásahu, jak vyplývají např. z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 3. 2008, č. j. 2 Aps 1/2005-65, publikovaného pod č. 603/2005 Sb. NSS a ze dne 31. 7. 2020, č. j. 3 As 39/2018-47, které vedou k potřebě poskytnout žalobci ochranu podle § 82 a násl. s. ř. s.
60. Své závěry soud formuloval při plném vědomí toho, že žalovaný se do předmětné situace nedostal vlastní vinou a pochybení je možné spatřovat spíše na straně oznamovatele (Městského úřadu Vyškov). Jak již však bylo řečeno shora, odpovědnost za správnost údajů nese v tomto případě žalovaný, pročez je i v nynějším řízení konstatováno jeho pochybení. Soud tak v tomto směru nemohl rozhodnout jinak.

61. Nad rámec věci soud dodává, že v žalobě byl obsažen rovněž nesouhlas s tím, aby byly osobní údaje žalobce a jeho právního zástupce zveřejňovány na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu, a to včetně požadavku na naprostou anonymizaci rozhodnutí ve věci. Krajskému soudu je z vlastní rozhodovací činnosti známo, že se jedná o běžnou součást žalob podávaných výše uvedeným právním zástupcem, přičemž ze strany Nejvyššího správního soudu bylo opakovaně judikováno, že anonymizace účastníků řízení je dostatečným způsobem zajištěna (uvedeny jsou pouze iniciály). Pokud se jedná o právního zástupce, krajský soud k tomu dodává, že zveřejňování jeho osobních údajů v souvislosti s výkonem advokátní praxe obecně podléhá jinému právnímu režimu, resp. požívá jinou míru právní ochrany.
62. V této souvislosti lze poukázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 5. 2020, č. j. 4 As 444/2019-38, ve kterém bylo uvedeno: „K otázce zveřejňování osobních údajů zástupce stěžovatele a stěžovatele samotného, jakož i meritorních rozhodnutí na internetu Nejvyšší správní soud uvádí, že veřejnost soudního řízení je garantována čl. 96 Ústavy České republiky a součástí této zásady je také veřejné vyhlášení rozsudku, což ostatně potvrdil i Ústavní soud v nálezu sp. zn. Pl. ÚS 38/18. Proto platí, že jsou pravidelně při vyhlásování uvedeny na úřední desce (i elektronické) základní identifikační údaje jednotlivých účastníků včetně jejich zástupců, aby byl zachován požadavek na veřejnost soudního řízení. Ústavní soud ve výše uvedeném nálezu navíc konstatoval, že zájem na veřejném vyhlásování rozsudků převažuje nad zájmem na ochraně osobních údajů účastníků řízení (s výjimkou citlivých údajů), a proto nelze od zveřejňování základních identifikačních údajů ustoupit (obdobně viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 8. 2019, č. j. 4 As 252/2019 - 42). Navíc advokát je veřejně činnou osobou a s ohledem na specifický charakter jeho činnosti je nutno považovat za veřejnou prezentaci advokáta veškerou advokátní činnost, která má souvislost se soudem projednávanou věcí. Nejvyšší správní soud odkazuje na závěr vyslovený v rozsudku ze dne 31. 5. 2012, č. j. 9 Ans 5/2012 - 29, že jméno a příjmení advokáta jsou na základě zvláštního právního předpisu zapsána ve veřejně přístupném seznamu. Dále Nejvyšší správní soud poukazuje na usnesení ze dne 25. 5. 2017, č. j. Nao 175/2017 - 161, ve kterém konstatoval, že „pokud se Mgr. Václav Voříšek cítí být sekundárně viktimizován, je-li spojován se způsobem, jakým vykonává advokacii, nelze příčiny takových jeho domněnek spojovat se skutečností, že soudy zcela v souladu s platnými právními předpisy zveřejňují ve svých rozhodnutích jeho údaje, vystupuje-li v postavení advokáta a zástupce účastníka řízení.“

V. Závěr a náklady řízení

63. Z výše uvedených důvodů soud dospěl k závěru o nezákonnosti předmětných zásahu dle § 87 odst. 2 s. ř. s. (ve smyslu § 87 odst. 1 věty za středníkem s. ř. s. vycházel soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době zásahu).
64. Žalobce dosáhl v řízení o žalobě plného úspěchu, a proto má ve smyslu § 60 odst. 1 s. ř. s. právo na náhradu nákladů řízení vůči žalovanému. Odměna žalobcova advokáta a náhrada hotových výdajů byla stanovena podle § 35 odst. 2 s. ř. s. a vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů. V daném případě se jednalo o dva úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, podání žaloby) a dva režijní paušály, a to ve výši 2 × 3 100 Kč a 2 × 300 Kč [§ 7 bod 5., § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a) a d), § 13 odst. 3 advokátního tarifu], tedy celkem 6 800 Kč. Žalobci dále přísluší náhrada za zaplacený soudní poplatek za žalobu ve výši 2 000 Kč. Celkem tedy byla žalobci vůči

žalovanému přiznána náhrada nákladů ve výši 8 800 Kč. K jejímu zaplacení soud určil přiměřenou lhůtu. Soud žalobci naopak nepřiznal náhradu nákladů řízení za úkon, který jeho zástupce při vyčíslení nákladů řízení předpokládal, že podá (replika k vyjádření žalovaného), nakonec tak však neučinil.

65. Soud doplňuje, že ustanovení § 60 odst. 7 s. ř. s., jak to navrhoval žalovaný, neaplikoval, neboť posuzovanou věc nelze pojímat jako situaci existence důvodů zvláštního zřetele hodných. Předmětná žaloba není případem zneužití práva na soudní ochranu, neboť k zásahu do veřejných subjektivních práv žalobce došlo a k tomu je třeba rovněž vzít v potaz, že věc byla dle § 87 odst. 1 věta za středníkem s. ř. s. posuzována dle skutkového a právního stavu, který tu byl v době zásahu. Jak již bylo řečeno, tento závěr soud formuluje při vědomí skutečnosti, že „primární zavinění“ předmětného nezákonného zásahu neleží na žalovaném, nýbrž na úřadu, který mu sděloval příslušné skutečnosti a informace.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 27. října 2020

JUDr. Zuzana Bystřická v.r.
předsedkyně senátu